

Να μω επιτε εγ ελε να δια-
~~ραμριβα α δεηρενε~~
καποσο να δομηδου τα 100
πλαχενα τα πλονη κερβα κ'ε-
να

βρω εγω την παρεμβαση του Πανκου
Ειναι

Κυχαρω ~~τα~~ τις δημοσι-

κεις αλεξες λεμεσου και την ΕΑΑ

για την οφειλωσιν της τιμητι-

νης ωλης ενδηλωσες. Ανακρι-

βρα δεηρενε η λεμεσου

να δομηδου τα εκλονηαχρονε

του πλονη κερβα που ο'επαχη

ενος λεμεσου εκλονηαχρονε

βηνηε λεμηρα μηροσεια

με αρκαλα που ζενεφουσσαν

τα οφια μιας πλονης. Δεν

2.

είναι φυσικά της ώρας
Πανασόρουμε εκείνα τα ορά-
ματα. Αν θα δαπέσει κίηνοσι
να μεριμνήσουν για την
προβλήν τα έργου τα.
αλληλεθάρυε δε οι πρόνοια
Προσής κέρβας για τους
περιθεσίφους ^{λεγεστανούς} νέους δεν
σημείνα ληολα. κίεντα
κίημα γαλι' μας κελάρε-
τα σαν το οζογόνο η ιολο-
ρία κ'η ιολορία είναι μια
βύνδεση γνηιδων.

Προσώπια τα Πυλινά

Γέρβα τα έφεθε από καν-

τα τα γυαλιά - ξεκίνησε

περίπου χροιά της ζωής

του συμπρωματικά έρχε-

νη ακριβώς την περίοδο

στη συνέχεια κομποδοκίες

αλλαγές, κατέφερε ένας γό-

γυρος κομποδοκίες για τον

είχαμε πλοίο με τον δούλο,

είχαμε πλοίο να

που με, πλοίο να φορα-

είχαμε, βεβαιόταν με τον

δουμάς πλοίο ερωτηματα.

Κομμουνιστικής Διεθνούς και του άρεσε να επιστρέφει σ' εκείνα τα χρόνια και να διηγείται συμβάντα. Μια από τις ιστορίες που ζούσαν έντονα μέσα του παρά τα πολλά χρόνια που είχε φορτώσει ο χρόνος στην πλάτη του ήταν και η τυχαία συνάντησή του με το Νίκο Ζαχαριάδη στο κομματικό ξενοδοχείο της Μόσχας. Από τότε είχε διαμορφώσει άποψη για τον ηγέτη του Κουκουέ. Τον θεωρούσε αλαζόνα.

Ο Πλουτής είχε μια τάση να ψυχολογεί τους ανθρώπους. Από τις δυο-τρεις πρώτες κουβέντες μ' έναν καινούριο επισκέπτη έβγαζε απόφαση και τ' ομολογώ πως εκ των υστέρων επιβεβαιωνόταν.

Τον επισκέπτονταν πολλοί εκεί στο σπιτάκι του σ' ένα στενό στο Πλατύ Αγλαντζιάς. Και τους δεχόταν όλους με την ίδια ευγένεια, την ίδια ανοικτή καρδιά. Δεν είχε τίποτα να κρύψει. Δεν λογόκρινε εκείνα που έλεγε. Πολλοί πήγαιναν από περιέργεια. Ήταν εξάλλου κάτι σαν αξιοθέατο. Ο υπερήλικας βετεράνος του κομμουνισμού στην Κύπρο που έχει πάντα την πόρτα του ανοικτή, με το κλειδί, μάλιστα, απάνω.

Πήγαιναν όμως και πολλοί σπουδαστές που μελετούσαν σοβαρά την ιστορία της κυπριακής Αριστεράς και τον ρόλο που θα μπορούσε να διαδραματίσει και δεν διαδραμάτισε στην πορεία του κυπριακού. Τους ενδιέφεραν όμως κι οι απόψεις του για τα σημερινά. Και θαύμαζαν τη διαύγεια της σκέψης του, τον πλούτο της μνήμης του. Κι όταν κάποια στιγμή καταλήγαμε κι εμείς εκεί μ' ένα γλυκό στο χέρι μάς ενημέρωνε κι έντυνε με χρώματα τους επισκέπτες.

Γενικά καιρόταν τις επαφές· του έδιναν ζωή. Ήταν όλοι τους παιδιά του. Και δεν περιοριζόταν στη σκιαγράφηση των πολιτικών πραγμάτων του '40 ή του '50 ή στις τομές στα εκτρώματα που είχε δημιουργήσει ο σταλινικός δογματισμός ή στα λάθη του Μακάριου ή του Παπαϊωάννου. Άπλωνε τη σκέψη του και ρωτούσε κι εκείνος για το ένα και το άλλο κι οι συνομιλητές του ξανοίγονταν κι έμπαιναν σ' εξομολογήσεις. Λειτουργούσε περισσότερο σαν πατέρας ή ακριβέστερα σεβάσιμος γέροντας παρά σαν νιστρούκτορας.

Αμέσως μετά την τραγωδία, όταν βρέθηκα στην Αθήνα με αποστολή είχα συγκρουστεί με τον Πλουτή. Είχα διαβάσει τότε άρθρα του σε αθηναϊκά έντυπα όπου έριχνε ευθύνες στο ΑΚΕΛ για τα δεινά του τόπου. Έδωσα απάντηση τότε σ' εκείνα τα άρθρα και με μεγάλη μου έκπληξη είδα την απάντησή μου να δημοσιεύεται αυτούσια σε βιβλίο του. Ήταν κι αυτό ένα χαρακτηριστικό γνώρισμα της σκέψης του. Επισητούσε κι αυτός όπως κι ο Ζιαρτίδης τον διάλογο, τη συζήτηση και κρατούσε τη συζήτηση σ' ένα επίπεδο. Ποτέ, και το επαναλαμβάνω αυτό το ποτέ, δεν άνοιξε κουβέντα ο Πλουτής στις κατοπινές μας συναντήσεις σ' εκείνη τη δημόσια αντιπαράθεση. Τη θεώρησε μέρος ενός παιγνιδιού που όταν παίζεται βάσει κάποιων κανόνων ευπρέπειας αποκτά ομορφιά.

Ο Πλουτής μέχρι και τις τελευταίες του, θα 'λεγα, στιγμές, έγραφε. Έγραφε και τυφλός ακόμη. Κι όταν δεν έγραφε υπαγόρευε. Γενικά και στα ενενήντα του ήταν μια αστείρευτη πηγή δημιουργίας, μια βρυσσομάνα έτοιμη να

Δεν λογόκρινε εκείνα που έλεγε. Πολλοί πήγαιναν από περιέργεια. Ήταν εξάλλου κάτι σαν αξιοθέατο. Ο υπερήλικας βετεράνος του κομμουνισμού στην Κύπρο που έχει πάντα την πόρτα του ανοικτή, με το κλειδί, μάλιστα, απάνω.

σοχολιάσει τρέχοντα και παλιά, να διηγηθεί ανέκδοτα και να γελάσει από καρδιάς με τα ανέκδοτα άλλων, να κάνει σχέδια ή να υποβάλει απόψεις για σχέδια.

Ζούσε πολύ έντονα την υπόθεση της επαναπροσέγγισης. Θυμάμαι πόσο μεγάλη ήταν η χαρά του όταν ανακάλυψε κάπου τη δήλωση ενός Τουρκοκύπριου βουλευτή την πρώτη-πρώτη περίοδο της αγγλικής κατοχής για την κοινή πατρίδα. Έδωσε αφορμή εκείνη η αναφορά να γράψει ολόκληρο βιβλίο με τον τίτλο “Κοινή Πατρίδα” που μεταφράστηκε και στα τούρκικα. Πήγαμε κάμποσοι φίλοι μαζί του στο οδόφραγμα του Λήδρα Πάλλας για να υποδεχτούμε τους Τουρκοκύπριους εκδότες και μεταφραστές και στο γλέντι που ακολούθησε είχε γυρίσει πίσω στα χρόνια της πρώτης νιότης όταν οργάνωνε ανταρσίες στο γυμνάσιο της Λεμεσού. Ονειρευόταν την έκδοση εφημερίδας στα ελληνικά και στα τούρκικα και χρησιμοποιούσε διασυνδέσεις του με διάφορους παράγοντες στο Λονδίνο για να μπει στα σκαριά ένα τέτοιο εγχείρημα.

Ήρθε όμως κάποια στιγμή και στην περίπτωση του Πλουτή η συντέλεια του χρόνου κι έσβησε ήρεμος, γαλήνιος. Δεν φοβόταν τον θάνατο· τον εξόρκιζε. Κάθισε κι έγραψε μάλιστα και τον “Υστατο λόγο του” και μου τον έστειλε για να τον δω.

Διάβηκε κι ο Πλουτής τον αιώνα σαν ατόπιος οραματιστής. Τον σοσιαλισμό τον έβλεπε κι ο Πλουτής σαν ένα ιδεώδες που δεν μπορούσε να το μολύνει καμιά ανθρώπινη αδυναμία. Έστω κι αν τα τελευταία πενήντα χρόνια της ζωής του, από τότε που διαγράφηκε από το κόμμα και ζούσε εκτός των πυλών, ένιωθε και σκεφτόταν και δρούσε με τα βιβλία του και τον λόγο του σαν επαναστάτης, σαν απόστολος ενός νέου κόσμου όλο ανθρωπιά, ισότητα και αγάπη.

Όταν κάθομαι στο μηχάνημα κλειστού συστήματος τηλεόρασης, που μου άφησε ο Πλουτής, για να διαβάσω την εφημερίδα ή κάποιο βιβλίο έχω την αίσθηση ότι βλέπω με τα μάτια του Πλουτή Σέρβα για τον οποίο κάποτε οι απλοί Λεμεσιανοί, όταν είχε πρωτοεκλεγεί δήμαρχος, έλεγαν “πως μπορεί κάποιος να είχαν τον πλούτο εκείνοι όμως είχαν τον Πλουτή τους”...